

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

K E N D E L S E

Afsagt den 20. juni 2012 af Østre Landsrets 11. afdeling
(landsdommerne Steen Mejer, Christina Breinstrup (kst.), og Søren Stig Andersen (kst.)).

11. afd. kære nr. S-1625-12:
Rigspolitiet, Udlændingeafdelingen
mod

■ Sigtede ■

(cpr.nr. 240270-)

(advokat Michael von Kauffmann, besk.)

■ Sigtede ■ har kæret kendelse afsagt den 22. maj 2012 af Københavns Byret (sag nr. SS 90-612/2012), hvorved det i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 2, er bestemt, at ■ Sigtede ■, der har været frihedsberøvet siden den 8. december 2011, fortsat kan frihedsberøves med frist til den 19. juni 2012.

Rigspolitiet har påstået stadfæstelse.

■ Sigtede ■ har påstået løsladelse, subsidiært mindre indgribende foranstaltninger og mere subsidiært en kortere frist.

Kæremålet har været mundtligt forhandlet.

Supplerende oplysninger

Af Rigspolitiets kæresvarskrift af 30. april 2012, udfærdiget i forbindelse med et tidligere kæremål i sagen, er om sagens faktiske omstændigheder oplyst følgende:

” ...

Sagens faktiske omstændigheder

Rigspolitiet kan om sagen oplyse, at [redacted] **Sigtede** blev truffet den 25. oktober 2011 af Københavns Politi i forbindelse med en rutinemæssig standsning af et køretøj, hvor [redacted] **Sigtede** var fører. På politiets forespørgsel legitimerede han sig med et dansk asylansøgerkort, hvorpå var anført [redacted] **Navn 1**.

Politiet fandt imidlertid ikke, at billedet på asylansøgerkortet lignede pågældende, hvorefter [redacted] **Sigtede** erkendte, at det ikke var hans asylansøgerkort og oplyste sin rigtige identitet som værende [redacted] **Sigtede**.

[redacted] **Sigtede** blev herefter erklæret for anholdt.

[redacted] **Sigtede** er tidligere er udvist af Danmark og udsendt til Frankrig den 29. september 2010 grundet et tidligere opnået fransk visum.

Ved en afhøring hos Københavns Politi den 25. oktober 2011 oplyste [redacted] **Sigtede**, at han godt vidste, han ikke måtte indrejse i Danmark, ligesom han oplyste, at han ikke ønsker at rejse tilbage til Frankrig.

[redacted] **Sigtede** blev fremstillet i grundlovsforhør den 26. oktober 2011 og varetægtsfængslet i medfør af udlændingelovens § 35, stk.1, nr. 1.

Den 8. december 2011 blev [redacted] **Sigtede** af Retten på Frederiksberg idømt 40 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 174, og § 287, stk. 1, jf. § 276, samt udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2. Retten traf samtidig afgørelse om udvisning af Danmark med et indrejseforbud i 6 år. Dommen blev modtaget.

Retten på Frederiksberg traf ligeledes beslutning om fortsat varetægtsfængslet i medfør af udlændingelovens § 35 frem til den 6. januar 2012.

Den 9. december 2011 overtog Rigspolitiet sagen fra Københavns Politi.

Den 6. januar 2012 blev [redacted] **Sigtede** fremstillet i Københavns Byret med anmodning om fortsat varetægtsfængsling frem til den 31. januar 2012 i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1. Varetægtsfængslingen er efterfølgende forlænget flere gange i medfør af udlændingelovens § 25, stk. 2, senest frem til den 22. maj 2012.

Ved en afhøring hos Rigspolitiet den 14. december 2011 bekræftede [redacted] **Sigtede**, at han ønskede at søge om asyl i Danmark. [redacted] **Sigtede** oplyste i den forbindelse, at han efter af være udsendt til Frankrig den 29. september 2010 havde været i Iran i cirka en uge. Han kan imidlertid ikke dokumentere opholdet.

Udlændingesservice (nu Udlændingestyrelsen) resolverede på baggrund af Rigspolitiets telefoniske henvendelse den 14. december 2011, at der skulle fremsendes en anmodning om tilbagetagelse til Frankrig, da det ikke kunne lægges til grund, at [redacted] Sigtede [redacted] havde været tilbage i hjemlandet.

Den 20. december 2011 fremsendtes en anmodning om tilbagetagelse af [redacted] Sigtede [redacted] til Frankrig.

Frankrig meddelte den 26. december 2011 afslag på tilbagetagsanmodningen.

Udlændingestyrelsen oplyste den 3. januar 2012, at man ville sende en anmodning til Frankrig om at revurdere sagen, idet Danmark efter Udlændingesservices opfattelse ikke er ansvarlig for behandlingen af [redacted] Sigtedes [redacted] sag.

Ved en afhøring foretaget af Rigspolitiets den 4. januar 2012 fastholdt [redacted] Sigtede [redacted] sin forklaring om, at han havde været tilbage i Iran efter at være blevet udsendt til Frankrig.

Den 18. januar 2012 fremsendte Udlændingestyrelsen en ny anmodning om tilbagetagelse til Frankrig.

Den 5. marts 2012 fastholdt Frankrig afslag på anmodningen.

På trods af dette seneste afslag besluttede Udlændingestyrelsen, at man ville sende en ny anmodning til Frankrig om at revurdere sagen, idet Udlændingestyrelsen fortsat ikke finder, at Danmark er ansvarlig for behandlingen af [redacted] Sigtedes [redacted] asylsag.

Den 15. marts fremsendte Udlændingestyrelsen en ny anmodning om tilbagetagelse til Frankrig.

Udlændingestyrelsen har flere gange – senest den 16. april 2012 – rykket Frankrig for svar.
...”

Udlændingestyrelsen har efter det oplyste efterfølgende rykket skriftligt for svar den 16. maj 2012 og på ny den 7. juni 2012, men har fortsat ikke modtaget svar fra Frankrig. Det er yderligere oplyst, at hvis Udlændingestyrelsen ikke modtager svar på seneste rykker, vil Udlændingestyrelsen tage telefonisk kontakt til de franske myndigheder.

Retsgrundlaget

Udlændingelovens § 35, stk. 2, blev indsat ved lov nr. 458 af 7. juni 2001. Under pkt. 2.1 i de almindelige bemærkninger til det bagvedliggende lovforslag nr. L 191 af 20. marts 2001 er om § 35, stk. 2, anført blandt andet:

”Med henblik på at skabe parallelitet mellem den foreslåede bestemmelse om frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist [den ved lovændringen indsatte § 36, stk. 3], og udlændingelovens § 35 om varetægtsfængsling af udlændinge, der er udvist ved dom, foreslås der tilvejebragt en udtrykkelig lovhjemmel til at varetægtsfængsle en asylansøger, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22-24, efter straffens udståelse med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning, jf. den i lovforslagets § 1, nr. 3, foreslåede § 35, stk. 2.

Det forudsættes, at politiet søger at sikre, at asylansøgere, der er udvist ved dom, varetægtsfængsles i videst muligt omfang efter den foreslåede bestemmelse parallelt til den ovenfor foreslåede frihedsberøvelsesadgang over for asylansøgere, der er administrativt udvist.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at asylansøgere, der er udvist ved dom, afskæres fra at færdes frit her i landet efter straffens udståelse (eller efter modtagelsen af en dom om betinget frihedsstraf), og indtil udvisningen kan endeligt fuldbyrdes.

På den baggrund vil varetægtsfængslingen som udgangspunkt kunne opretholdes, indtil asylansøgningen er færdigbehandlet. Det er dog en forudsætning, at varetægtsfængslingen kun vil blive opretholdt i det omfang, asylsagsbehandlingen ikke trækker unødigt i langdrag. Med hensyn til varetægtsfængslingens tidsmæssige udstrækning henvises til det ovenfor anførte herom vedrørende forslaget om frihedsberøvelse af asylansøgere, der er administrativt udvist.”

Ligeledes under pkt. 2.1 i de almindelige bemærkninger er om den samtidig foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 3, anført blandt andet:

”Da formålet med den foreslåede adgang til frihedsberøvelse vil være at sikre en effektiv fuldbyrdelse af en administrativ afgørelse om udvisning af en udlænding, der har indgivet ansøgning om asyl, og hvis asylansøgning er under behandling, herunder eventuelt i Dublin-proceduren, vil det være udgangspunktet, at frihedsberøvelsen opretholdes under den resterende del af asylsagens behandling.

Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen har oplyst, at den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid i hele asylsystemet i endeligt afsluttede spontane asylsager fra registrering af asylansøgeren til meddelelse af opholdstilladelse eller udsendelse af landet i 2000 udgjorde 186 dage.

Af hensyn til overholdelsen af Danmarks internationale forpligtelser, jf. afsnit 3, og det almindelige proportionalitetsprincip vil frihedsberøvelsen kun blive opretholdt i det omfang, asylsagsbehandlingen ikke trækker unødigt i langdrag. Det forudsættes derfor, at behandlingen af asylansøgninger fra asylansøgere,

der frihedsberøves efter den foreslåede bestemmelse, fremskyndes mest muligt af asylmyndighederne.

Den særlige hasteprocedure, der siden september 2000 er anvendt i forhold til nyindrejste asylansøgere fra SNG-landene og kriminelle asylansøgere af andre nationaliteter, forudsættes anvendt i forbindelse med fremskyndelsen af sagsbehandlingen af sager omfattet af forslaget. Det indebærer, at der foretages en hurtig sagsbehandling hos politiet i den indledende fase inden registreringen af asylansøgerne, og at sagerne ikke vil indgå i den såkaldte Dublin-procedure med henblik på at fastslå, om et andet EU-land er ansvarligt for asylsagsbehandlingen, medmindre der i den enkelte sag er udsigt til afklaring af dette spørgsmål inden for kortere tid. Hvis Dublin-proceduren er sat i værk på tidspunktet for frihedsberøvelsen, vil den pågældende asylansøger skulle udtages af Dublin-proceduren, medmindre der i den enkelte sag er udsigt til afklaring af dette spørgsmål inden for kortere tid. Endvidere vil en særlig sagsbehandlingsenhed (task force) hos Udlændingestyrelsen hastebehandle sagerne, ligesom der vil ske hastebehandling af sagerne i Flygtningenævnet og i Indenrigsministeriet, hvis der ansøges om humanitær opholdstilladelse m.v. efter endeligt afslag på asyl.

I flertallet af sager vurderes det, at en fremskyndet sagsbehandling i alle led vil kunne foretages på i alt 3-4 måneder. Hertil kommer den tid, der medgår til udsendelse af landet, efter at der foreligger en endelig afgørelse om afslag på asyl. I nogle sager f.eks. sager, der viser sig at kunne afgøres efter åbenbart grundløs-proceduren vil sagsbehandlingen kunne foretages hurtigere. I andre sager, der er mere komplicerede, vil sagsbehandlingen uanset at den fremskyndes mest muligt kunne vare op til 6 måneder eller længere.

Frihedsberøvelsen forudsættes at kunne opretholdes også i tilfælde, hvor sagsbehandlingen er længerevarende, hvis sagsbehandlingstiden eller store dele heraf beror på den pågældende asylansøger selv, f.eks. fordi den pågældende ikke medvirker til sagens oplysning.”

Procedure

Anklagemyndigheden har blandt andet anført, at frihedsberøvelsen efter udlændingelovens § 35, stk. 2, skal opretholdes, indtil Frankrig tager anmodningen om tilbagetagelse til følge, eller indtil sagen efter Udlændingestyrelsens beslutning overgår til afgørelse efter dansk normalprocedure. Udlændingestyrelsen har fulgt op på sagen ved utallige rykkere.

Sigtede har blandt andet anført, at Frankrig ikke er at betragte som første asylland efter Dublin-forordningen, idet han ikke har indgivet asylbegæring i Frankrig. De danske udlændingemyndigheder har flere gange forgæves forsøgt på at få de franske myndigheder til at revurdere sagen, hvilket ikke har ført til noget, hvorfor en udsendelse inden for nærmeste fremtid må anses for at være udsigtsløs. Da han har udstået sin straf og

nu været tilbageholdt i 6 måneder, er der ikke længere grundlag for varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35.

Landsrettens begrundelse og resultat

Behandlingen af [redacted] Sigtedes asylsag har siden den 14. december 2011, hvor [redacted] Sigtede bekræftede sin asylansøgning, alene beroet på en afklaring af spørgsmålet om Frankrigs eventuelle tilbagetagelse af [redacted] Sigtede i henhold til Dublin-forordningen. De franske myndigheder meddelte den 26. december 2011 afslag herpå, hvilket afslag blev fastholdt den 5. marts 2012. Det fremgår af sagen, at der efterfølgende er fremsendt en ny forespørgsel til de franske myndigheder om tilbagetagelse, og at der gentagne gange er rykket for svar, uden at de franske myndigheder har svaret herpå. Under disse omstændigheder lægger landsretten til grund, at der ikke længere er udsigt til inden for kortere tid at få afklaret spørgsmålet om, hvorvidt Frankrig er ansvarlig for asylsagsbehandlingen.

Det er i forarbejderne til udlændingelovens § 35, stk. 2, forudsat, at varetægtsfængsling i medfør af denne bestemmelse kun opretholdes i det omfang, asylsagsbehandlingen ikke trækker unødigt i langdrag. Det er endvidere forudsat, at den såkaldte Dublin-procedure, hvorved en asylansøger søges overført eller tilbageført efter Dublin-forordningen, alene iværksættes, hvis der er udsigt til, at spørgsmålet om, hvilket land der er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, vil blive afklaret inden for kortere tid. Henset hertil og under hensyn til karakteren af det strafbare forhold, der har begrundet bestemmelsen om udvisning af [redacted] Sigtede, samt at en realitetsbehandling af asylansøgningen på nuværende tidspunkt end ikke er påbegyndt, finder landsretten ikke, at der er grundlag for at opretholde varetægtsfængslingen af [redacted] Sigtede.

T h i b e s t e m m e s:

[redacted] Sigtede løslades.